

Légrádi Henrik, Kakucs egykori bírója

Szent István királyunk ünnepén állunk itt Légrádi Henrik, Kakucs egykori bírójának családi síremléke előtt. Kevesen élnek ma már, akik személyesen is ismerhették, így a fiatalabbak joggal kérdezhetik: Ki is volt ő? Méltatásához hadd idézzük fel a magyar történelem és a falu történetének egy-egy meghatározó időszakát!

Első Szent István királyunk érdeme, hogy Magyarország megmaradása érdekében a keresztény Európába vezetett bennünket. Második törvénykönyvének egyik cikkelye elrendeli, hogy minden tíz falu építsen templomot. A XI. századból a történelem kerekét fordítsuk a XVIII. századba, mikor gróf Grassalkovich Antal 1784-ben megszervezi a mai Kakucs ösét, mely pár házból állt csupán. Még a XIX. században sem gondolhatott a falu népe arra, hogy önálló temploma legyen, hiszen szegények, az újhartyáni templomba járnak.

A XX. század elejére már megszülettek a tehetősebb, gazdagabbnak mondható gazdálkodó családok, de a falu népe még ekkor is a szomszédos Újhartyán templomába jár, ki gyalogosan, ki szekéren.

Légrádi Henrik 1890 június 28-án Kakucson született paraszti családban. Édesapja, Légrádi István kisbíró volt, akit tisztelt a falu népe igazságos, jószívű természete miatt, igen szépen író és olvasó ember lévén becsülték tudását is. Ezt örökölte fia, Légrádi Henrik, akit a falu népe 1920-ban, 30 évesen bírónak választott meg. Ebben a tisztségben 16 éven át szolgált a falu ügyét. Látva, hogy mennyi fáradsággal jár az istentiszteletekre átjutni Hartyánba, elhatározta, hogy összefogással a falu templomot épít. Volt, aki kinevette ezért a tervéért, de ő megmakacsolta magát: Ha a vagyona is rámegy, csak azért is megmutatja, hogy a falunak önálló temploma lesz. Végigjárta a gazdákat, s nagy meglepetésére azok is támogatták őt tervében. A már elkészített mérnöki tervvel elment Vácra is, de a püspök úr nem tudta, csak erkölcsileg támogatni az ügyet. Az anyagiak előteremtése továbbra is gondja maradt. Elindult a szervezés. A módosabbak téglával, fuvarral, a szegényebbek kétékezi munkával szolgálták a nemes kezdeményezést.

A falu akkori ura, a Liebner család felajánlotta az építéshez szükséges összes fenyőgerendát, a szentély művészien szép két ólomüveg ablakait. A többi ablakon mindmáig olvashatóak azoknak a családoknak, egyesületeknek a neve, akik ezzel járultak az építkezéshez. **S 1928-ban a váci püspök felszentelte Kakucs új templomát!**

10 évvel később az akkori esperes, Vincze Dezső ezeket a sorokat írja a templomi ünnepség egy fényképére: „Templomszentelésünk 10. évfordulójának emlékére a templomépítés bírójának, a mi szeretett Henrik Bácsinknak ez a felvétel is legyen mindenkor kedves emléke. Kakucs, 1938. május 8. Vincze Dezső

Tisztelték őt nemcsak a templomépítésért, hanem a szegények támogatásáért is. Minden évben a hadiözvegyeknek ingyen tüzelőt adott a saját erdejéből. Bárki fordulhatott hozzá segítségért, senkit nem utasított vissza.

Az 1910-ben Kaldenecker Teréziával kötött házasságából gyermekük nem született. Testvére, Légrádi Pál árváit nevelték fel. Nagyon elfáradt a 16 év bírói munkában, melyet minden fizetség nélkül végzett, s 1936-ban lemondott hivataláról. Ezt követően kisbirtokosként családjának élt. 1944. március 8-án itt, Kakucson halt meg.

Azzal, hogy önkormányzatunk posztumusz díszpolgári címmel ismeri el érdemeit, az ő személyében fejet hajtunk minden olyan önzetlen jótevő kakucsi ember előtt, aki segített és ma is segít a falu felvirágoztatásában, s külön öröm az, hogy a templomokat építtető Szent István királyunk ünnepén történik ezen megtisztelő díj átadása.

Kakucsi Egyházközség